

In Memoriam Loes Vellenga

Op 19 mei 2021, precies een maand na haar verjaardag, is Loes Vellenga, advocaat in Alkmaar, onverwacht overleden.

Officieel was het mr. L.B. Vellenga-Van Nieuwkerk (nee, geen familie van), maar iedereen kende haar als Loes Vellenga, en meestal was alleen ‘Loes’ al genoeg. Want Loes was niet alleen voor ons een hele goede collega en vriendin, zij was ook vele jarenlang een inspiratie voor andere vakgenoten, doordat ze medeoprichter en vele jarenlang voorzitter/perswoordvoerder was van de VAJN, en door haar jarenlang docentschap in de C-cursus van de OSR.

Loes had de afgelopen tijd wat issues met haar gezondheid, en ze lag ten tijde van haar overlijden in het ziekenhuis, maar haar dood was volstrekt onverwacht en kwam als een enorme schok voor haar man Klaas, haar kinderen en kleinkinderen, haar collega's, vrienden en burens. Want Loes was altijd aanwezig en aanspreekbaar voor iedereen in haar omgeving. Ook daarom is het moeilijk te bevatten dat we Loes nooit meer zullen zien bij binnenkomst op een cursus of andere bijeenkomst – Loes was er altijd als een van de eersten. En dat we haar niet meer tegen kunnen komen op een rechtbank ergens in het land – waar ze meteen enthousiast over de ins en outs van haar zaak begon te vertellen. En dat we niet meer met haar kunnen genieten van een lekker hapje en natuurlijk een paar drankjes – en dan alles bespreken, van de laatste orakels van de Afdeling via roddels over deze of gene collega of rechter, tot aan een heerlijk recept voor risotto dat je toch ook echt eens moest proberen.

Loes was vooral actief als asieladvocaat. Binnen dat rechtsgebied had ze speciale aandacht voor alleenstaande minderjarigen, en slachtoffers van

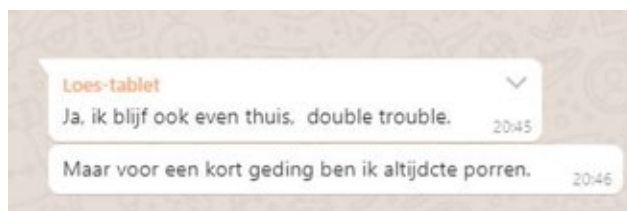
mensenhandel. Daarnaast had ze een goed oog voor psychische problematiek bij haar cliënten, waardoor ze niet zelden beter wist dan de FMMU-arts of BMA of wie dan ook, wat de specifieke kwetsbaarheden waren van haar cliënt, en hoe daar mee rekening gehouden moest worden in de procedure.

Loes heeft ook nog een tijd vreemdelingenbewaring gedaan, maar een piketdienst duurde in de regio Alkmaar een hele week, en daar had ze op zeker moment genoeg van. Wel is ze vele jaren actief gebleven in het psychiatrisch-patiënten-piket, ook een specialisme dat haar op het lijf was geschreven. Loes zette zich als advocaat met hart en ziel in voor de meest kwetsbaren.

Samen met Mark Leijen richtte Loes in 1999 de VAJN op om ook voor het algemene belang van onze asielzoekers te kunnen procederen, en indien nodig, ook voor ons eigen belang. De VAJN was meer bedoeld als actiegroep dan als specialistenvereniging. (Loes juichte de komst van de SVMa dan ook toe). De VAJN wilde best praten met de IND, het COA of andere 'ketenpartners', maar als die niet wilden luisteren, was daar altijd nog de mogelijkheid van het kort geding.

Over de uitzettingen van Somalische asielzoekers, de reiskostenvergoeding voor asielzoekers tijdens de AA, verblijfsomstandigheden op de bajesboten, geld voor contra-expertises...

Loes was beslist niet verlegen en altijd goed voor een rake quote of oneliner. Behalve 's avonds laat, want

als vroege vogel was ze vaak al vanaf een uur of vijf in de weer.

Inmiddels hebben we, na het overlijden van Loes, een aantal dossiers van haar onder ogen gekregen omdat daarin actie moest worden ondernomen. Haar man Klaas vertelde dat Loes vanaf haar ziekbed nog bezig was met berichtjes in KEI, en met termijnen waarvoor nog even uitstel gevraagd moest worden. Helaas bleek dat uitstel niet voor even te zijn, zoals we nu weten. Uit de dossiers blijkt de vastberadenheid van Loes, alle argumenten die ze kon verzinnen voerde ze aan, liever een schot hagel dan een gemiste kans.

In de zomer van 2019, nog maar twee jaar geleden, was Loes genomineerd voor de Tomas Weteringsprijs – een prijs die door de SVMA is ingesteld ter ere van advocaat Tomas Weterings, die helaas in juli 2016 ook onverwacht is overleden. De criteria voor nominatie Tomas Weteringsprijs waren: kundig advocaat of rechtsbijstandverlener; aimabel; heeft sporen verdiend (geen advocaat in of vlak na stage); zegt geen nee tegen de borrel na afloop; heeft gevoel voor humor; doet meer dan alleen als advocaat of rechtsbijstandverlener die zijn zaken op orde heeft (lesgeven, kennis delen, mensen opleiden, ingezonden stukken schrijven etc. etc. etc.) – en uitdrukkelijke toevoeging door de moeder van Tomas (maar door de jury al impliciet meegewogen): werkt heel hard voor heel weinig geld.

Over Loes schreef de jury:

‘Een geboren Amsterdamse die al vele jaren haar praktijk voert vanuit haar woning in Alkmaar. En wee degene die haar om die reden onderschat. Die uiterst betrokken is bij het juridisch gelijk en het welzijn van haar cliënten, vaak minderjarigen die een onverschrokken belangenbehartiger goed kunnen gebruiken. Die alle asieladvocaten in Nederland en hun cliënten een onschatbaar grote dienst heeft bewezen als een van de oprichters van de VAJN, en deze vereniging jarenlang gepassioneerd heeft gediend als voorzitter, perswoordvoerder en initiator van allereerste procedures die het individueel belang overstijgen.’ Loes heeft de prijs uiteindelijk net niet gewonnen, maar zij was ongelooflijk trots op de nominatie – en terecht.

Ook Loes kon er grote moeite mee hebben als er een negatieve uitspraak kwam op een zaak die zij volgens zichzelf had moeten winnen. Aan de andere kant deelde ze haar successen graag direct na ontvangst per email, ter lering ende vermaak, maar natuurlijk ook om een beetje bevestiging te krijgen – onze cliënten beseffen niet altijd wat er voor ze wordt bereikt.

Wij zijn er trots op dat we Loes niet alleen als fijne collega, maar ook als goede vriendin hebben gekend. We zullen haar enorm blijven missen, zeker nu onze samenleving langzaam weer opengaat, en we elkaar als vakgenoten weer kunnen ontmoeten. ◀

Igna Oomen en Annelies Hoftijzer, juni 2021